

Chojnice, dnia 27 marca 1935 r.

ORĘDOWNIK POWIATOWY

POWIATU CHOJNICKIEGO

Nr. 13

TREŚĆ:

DZIAŁ URZĘDOWY:

29. Obwieszczenie o zaciągu ochotniczym w roku 1935 47
30. Przedruk z rozporządzenia Ministra Przemysłu i Handlu z dnia 23 lutego 1935 r. o obowiązku legalizacji nowych, naprawionych i sprowadzanych z zagranicy niektórych rodzajów narzędzi mierniczych przed przeznaczeniem ich do sprzedaży lub oddaniem do użytku 49

DZIAŁ URZĘDOWY

29

Obwieszczenie o zaciągu ochotniczym w r. 1935.

a) Na podstawie art. 71 ustawy o powsz. obowiązku wojskowym (Dz. Ustaw R. P. Nr. 60/33 poz. 455) Pan Minister Spraw Wojskowych rozkazem M. S. Wojsk. Dep. Uzup. Nr. 1311/I. Org. z dnia 28. II. 1935 r. ogłasza zaciąg ochotniczy do wojska i marynarki wojennej.

b) Jako ochotnicy mogą zgłaszać się mężczyźni urodzeni w latach 1915, 1916, 1917.

Ochotnikom przysługuje prawo wyboru broni w ramach określonych w punkcie c) i d) niniejszego obwieszczenia.

c) **Ochotnicy z cenzusem** (art. 51 ustawy tj. posiadający warunki do skróconej czynnej służby wojskowej mogą być przyjmowani:

do piechoty,

do kawalerji — przede wszystkim uczniowie i absolwenci szkół agrotechnicznych, umiejący obchodzić się z końmi,

do artylerji — tylko z pośród studentów politechniki i matematyczno - przyrodniczych wydziałów uniwersytetów oraz z pośród posiadających matury gimnazjów matematyczno - przyrodniczych,

do lotnictwa — w charakterze personelu latającego (na pilotów) — przede wszystkim absolwenci cywilnych szkół pilotów (aeroklubów), kursów szybowcowych oraz p. w. lotniczego, inni ochotnicy z cenzusem zaś warunkowo, w zależności od wyników badania Centrum Badań Lotniczo - Lekarskich. Wykształcenie zasadnicze przechodzą kandydaci

do lotnictwa z cenzusem w szkołach (na kursach) podchorążych rezerwy innych broni.

do saperów — tylko z pośród studentów politechniki wydziałów: inżynierji lądowej, inżynierji wodnej, elektrotechnicznego i mechanicznego oraz z pośród absolwentów (maturzystów) gimnazjów matemat. przyrodniczych i szkół technicznych z wyjątkiem szkół agrotechnicznych (szkoły leśne, rolnicze, ogrodnicze i szkół włókienniczych),

do łączności — tylko z pośród studentów wydziału elektrycznego (sekcja prądów słabych) z politechniki warszawskiej i lwowskiej, pozatem studentów innych politechnik z tego wydziału, jak również absolwentów szkół technicznych, następnie posiadających świadectwa ukończenia kursów radiotechnicznych i telegraficznych, zatwierdzonych przez Min. W. R. i O. P., dalej posiadających świadectwa radiotelegrafistów (radiooperatorów) I. lub II. klasy wydane przez Ministerstwo Poczty i Telegrafów, radioamatorów-krótkofalowców, należących do Polskiego Związku Krótkofalowców, posiadających świadectwa o złożeniu egzaminu na radioamatora przy „Państwowych Kursach Radiotechnicznych”, junaków przysposobienia wojskowego z ukończonym pomyslnie kursem w obozie radiotelegraficznym, wreszcie absolwentów (maturzystów) gimnazjów matemat. - przyrodniczych. Nie mogą być przyjmowani do łączności absolwenci szkół agrotechnicznych (szkoły leśne, rolnicze, ogrodnicze) jak również absolwenci szkół włókienniczych, o ile nie posiadają warunków wyżej wymienionych. x)

x) Uwagi: Absolwenci wydziałów: mechanicznego i elektrycznego państwowej Szkoły

Włókienniczej w Łodzi mogą być przyjmowani w charakterze ochotników do saperów i łączności.

Ochotnicy z cenzusem nie mogą być przyjmowani do broni pancernej, żandarmerji, taborów, samochodów, służby zdrowia, służby intendentury i marynarki wojennej.

d) Ochotnicy bez sensusu, tj. nie posiadający warunków do skróconej czynnej służby wojskowej mogą być przyjęci o ile posiadają wykształcenie ukończonych conajmniej 4 oddziałów szkoły powszechnej i złożą zobowiązanie do pozostania w wosukj na 1 rok w charakterze nadterminowych.

Ochotnicy ci mogą być przyjmowani:

do piechoty,
do piechoty Korpusu Ochrony Pogranicza,
do kawalerji,
do artylerji,
do lotnictwa — piloci (absolwenci p. w. lotn., kursów szybowcowych, cywilnych szkół pilotów następnie absolwenci szkół rzemieślniczych, przemysłowych i dokształcających z wydziałami: lotniczym, samochodowym, elektrotechnicznym i wogóle grupy metalowców, wreszcie inni posiadający wykształcenie **conajmniej 7 klas szkoły powszechnej.**

Kandydaci do lotnictwa tych kategorii uznani przez komisje poborowe za zdolnych do służby ochotniczej będą wcieleni bezpośrednio do formacji lotniczych bez uprzedniego badania warunkowego w C. B. L. L.

do saperów,
do saperów Korpusu Ochrony Pogranicza,
do łączności,
do broni pancernej,
do żandarmerji,

Ochotnicy nie posiadający warunków do skróconej czynnej służby wojskowej (bez cenzusu) mogą być przyjęci do Marynarki Wojennej, o ile posiadają wykształcenie ukończonych conajmniej 4 oddziałów (klas) szkoły powszechnej i złożą zobowiązanie do pozostania w marynarce na dwa lata w charakterze nadterminowych. Przyjęcie to nastąpi warunkowo, zależnie od zapotrzebowania i wyników badania w kadrze szeregowych Floty lub kadrze szeregowych Flotyli Rzecznej.

e) Podania o przyjęcie do wojska i marynarki wojennej w charakterze ochotników mają być składane do właściwej P. K. U. do dnia 1-go maja br.

Podania o przyjęcie do służby ochotniczej junaków p. w. broni panc. urodzonych w latach 1915, 1916 i 1917, którzy w r. b. kończą obóz p. w. broni panc., będą przez P. K. U. przyjmowane także i w terminie późniejszym najdalej jednak tak, aby kandydaci mogli być przedstawieni dodatkowej komisji pob. przed 1 października br.

Kandydaci na ochotników, którzy po dniu 1 maja kończą średnie zakłady naukowe i uzyskują warunki do skróconej i czynnej służby wojskowej na podstawie art. 51 ustęp 1 i 2 ustawy, mogą wносить podania o przyjęcie na ochotników najpóźniej do dnia 1 lipca br.

f) Do własnoręcznie napisanych podań należy dołączyć następujące dokumenty:

1) poświadczenie obywatelstwa polskiego,
2) metrykę urodzenia (w oryginale lub uwierzytelnionym odpisie),

3) świadectwo nienagannego prowadzenia się zalegalizowane przez powiatową władzę administracji ogólnej,

4) jeżeli zgłaszający się jest niepełnoletni, zezwolenie ojca lub prawnego opiekuna na wstąpienie do wojska, spisane protokółarnie we właściwym zarządzie gminy, lub przedstawione w formie aktu notarialnego, bądź też w formie innego aktu pisemnego, uwierzytelnionego przez notariusza,

5) ostatnie świadectwo szkolne (w oryginale lub uwierzytelnionym odpisie) szczególnie takie, które uprawnia do skróconej służby wojskowej w myśl art. 51 ustawy.

6) zobowiązanie do służby ochotniczej w wojsku wzór tego zobowiązania podadzą najbliższe P. K. U.

Prócz powyższych dokumentów powinni do podania dołączyć:

1) ochotnicy do marynarki wojennej bez prawa do skróconej czynnej służby wojskowej, świadectwo ewentualnej znajomości rzemiosła, a jeżeli pełnili służbę w marynarce wojennej innego państwa lub w marynarce handlowej, wszelkie dokumenty, stwierdzające tę służbę

2) ochotnicy do lotnictwa bez prawa do skróconej czynnej służby wojskowej — świadectwo ewentualnej znajomości rzemiosła.

W myśl okólnika Min. Skarbu D. V. 7459/5/34 z dnia 10 kwietnia 1934 r. dokumenty potrzebne do podania o przyjęcie na ochotnika, mają być przez odnośne władze i urzędy wydawane bez pobrania opłaty stemplowej. Dotyczy to poświadczeń obywatelstwa polskiego, metryk urodzenia oraz świadectw nienagannego prowadzenia się, zalegalizowanych przez powiatowe władze administracji ogólnej. Celem uzyskania tych dokumentów bez opłaty stemplowej należy do urzędu lub władzy uprawnionej do wydania danego dokumentu, wnieść najpóźniej do końca czerwca br. podanie, wyszczególniając dokładnie nazwisko, imię, rok urodzenia, miejsce zamieszkania oraz oświadczając, że dokument jest potrzebny dla uzyskania przyjęcia do ochotniczej służby wojskowej. Podanie to jest również wolne od opłaty stemplowej. Zezwolenie ojca lub prawnego opiekuna na wstąpienie do wojska, o ile zostaje spisane w zarządzie gminy, nie podlega opłacie stemplowej, o ile natomiast zostaje sporządzone (uwierzytelnione) przez notariusza — podlega opłacie stemplowej w wysokości 5 zł.

g) Przegląd wojskowo - lekarski ochotników przez komisje poborowe odbędzie się zasadniczo w czasie poboru głównego rocznika 1914. Termin stawienia się ochotników przed komisje poborowe będzie podany w obwieszczeniach o poborze roczn. 1914.

h) Ochotnicy do marynarki wojennej podlegają po wcieleniu dodatkowemu przeglądowi lekarskiemu w Flocie lub Flotyle Rzecznej, od wyniku którego uzależnione jest przyjęcie ich do czynnej służby w marynarce.

i) Zachęca się młodzież do jaknajliczniejszego zgłaszania się do wojska i marynarki wojennej w charakterze ochotników, gdyż:

1) maturzystom szkół średnich ogólnokształcących i równorzędnych wcześniejsze odbycie czynnej służby wojskowej umożliwia spokojne odbywanie studjów po odbytej służbie, a tym którzy zgłosili się ochotniczo, lecz nie zostali przyjęci z braku warunków fizycznych — daje w razie studjów na wyższych zakładach naukowych prawo do odroczenia służby wojskowej do 25 lat życia włącznie.

2) posiadającym co najmniej ukończonych 4 oddziałów szkół powszechnych służba ochotnicza daje możność poświęcenia się po jej odbyciu służbie nadterimnowej, a posiadającym co najmniej ukończonych 7 oddziałów 7-mio klasowych szkół powszechnych umożliwia pozostanie w wojskowej służbie zawodowej, a tem samem uzyskanie po odbyciu służby zawodowej stanowiska w służbie cywilno - państwowej.

3) służba ochotnicza w marynarce wojennej daje możność zdolniejszym ochotniczym pływania na okrętach, poznania świata oraz nabycia fachu, który i w życiu cywilnem daje kwalifikacje do ubiegania się o odpowiednią pracę.

Pierwszeństwo do służby ochotniczej w marynarce wojennej mają i kandydaci, którzy prócz zwykłych warunków posiadają pewną praktykę, udowodnioną odpowiednimi świadectwami w następujących zawodach: kowalskim, ślusarskim, elektrykarskim, monterem, palacza, szofera, maszynisty, cieśli, kucharza, marynarza.

4) z pośród kandydatów do lotnictwa bez cenzusu pierwszeństwo posiadać będą ci, którzy prócz warunków wymaganych do lotnictwa udowodnią odpowiednimi świadectwami praktykę w następujących zawodach: kowalski, ślusarski, elektrykarski, monter, szofera, maszynisty, radiotelegrafisty, fotografa, rusznikarza, blacharza.

Komendant P. K. U.
(-) Bornstaedt, pplk.

30

Przedruk z rozporządzenia Ministra Przemysłu i Handlu z dnia 23 lutego 1935 r. o obowiązku legalizacji nowych, naprawionych i sprowadzanych z zagranicy niektórych rodzajów narzędzi mierniczych przed przeznaczeniem ich do sprzedaży lub oddaniem do użytku.

Na podstawie art. 18 dekretu o miarach z dnia 8 lutego 1919 r. (Dz. U. R. P. Nr. 15, poz. 241) którego jednolity tekst ogłoszony został w załączniku do obwieszczenia z dnia 28 czerwca 1928 r. (Dz. U. R. P. Nr. 72, poz. 661) zarządzam co następuje:

§ 1. Obowiązkowi legalizowania przed przeznaczeniem do sprzedaży lub oddaniem do użytku podlegają nowe (nowowyrabiane) narzędzia miernicze wyrobu krajowego następujących rodzajów:

- 1) przymiary bławatne,
- 2) suwaki miernicze zwyczajne (do mierzenia średnic okrągłego materiału leśnego),

3) przyrządy do mierzenia długości drutu i materiałów bławatnych,

4) przyrządy do pomiaru powierzchni skór,

5) pojemniki zwyczajne,

6) pojemniki dokładniejsze,

7) menzury zwyczajne (cylindry miernicze),

8) przyrządy do mierzenia objętości płynów,

9) przyrządy miernicze do mleka ze skalą pływakową,

10) posiadające oznaczenia miary (wzorcowane) bańki (konwie) do mleka,

11) odważniki użytkowe zwyczajne,

12) odważniki użytkowe dokładniejsze,

13) wagi dźwigniowe z wyjątkiem a) wag, dostosowanych do celów, wymagających dokładności wyższej od przepisanej dla wag handlowych dokładniejszych, b) wag uchylnych do listów i chemikalii o udźwigu do 50 dkg. włącznie i c) wag automatycznych (przepływomierzy, np. typu „Chronos“, „Libra“ itp.),

14) wagi sprężynowe osobowe, zaopatrzone w automat do pobierania opłat,

15) gazomierze,

16) gęstościomierze zbożowe (przyrządy do mierzenia masy właściwej czyli gęstości zboża w stanie zsypanym),

17) taryfowe amperomierze maksymalne,

18) liczniki energii elektrycznej,

19) ograniczniki mocy elektrycznej.

§ 2. Narzędzia miernicze, wymienione w § 1, tych rodzajów, których legalizacja w myśl właściwych przepisów odbywa się nie na miejscu ich ustawienia lub stałego używania, powinny być zalegalizowane przed oddaniem ich do sprzedaży, przyczem do uzyskania legalizacji obowiązany jest wytwórca. Wypuszczenie takich narzędzi mierniczych z wytwórni przed zalegalizowaniem może nastąpić tylko za zezwoleniem władz legalizacyjnych. Sprzedawcom wyżej wskazanych narzędzi mierniczych wolno je przechowywać na sprzedaż i sprzedawać tylko z nie naruszoną cechą legalizacyjną, choćby z taką, której ważność wygasła.

Jeżeli nabywcą liczników energii elektrycznej, wyrabianych w kraju, jest elektrownia, uprawniona do legalizacji liczników energii elektrycznej lub posiadająca prywatny punkt legalizacyjny do legalizowania tych liczników, wówczas liczniki te mogą być przez wytwórcę dostawione elektrowni niezalegalizowane. To samo dotyczy również ograniczników mocy elektrycznej i taryfowych amperomierzy maksymalnych, jeżeli ich nabywcą jest elektrownia, posiadająca prywatny punkt legalizacyjny do legalizowania tych przyrządów.

§ 3. Narzędzia miernicze, wymienione w § 1, tych rodzajów, których legalizacja w myśl właściwych przepisów odbywa się na miejscu ich ustawienia lub stałego używania, wolno przechowywać na sprzedaż nielegalizowane, lecz tylko legalne w rozumieniu art. 11 dekretu o miarach z dnia 8 lutego 1919 r. (Dz. U. R. P. z 1928 r. Nr. 72, poz. 661). Narzędzia te powinny być zalegalizowane przed oddaniem ich do użytku, przyczem do uzyskania legalizacji tych narzędzi obowiązany jest dostawca. Legalizacja wag fundamentowanych może być uzyskana zarówno przez dostawcę, jak i przez nabywcę wagi.

W przypadku, gdy dostawca nie przyjmuje na siebie obowiązku uzyskania legalizacji wagi fundamentowanej, powinien bezzwłocznie zawiadomić o tem właściwy okręgowy urząd miar, podając miejsce ustawienia wagi i dokładny adres nabywcy, a w razie zbrakowania wagi przy legalizacji pierwotnej obowiązany jest doprowadzić ją do stanu godnego legalizowania.

§ 4. Obowiązkowi legalizowania po naprawie a przed oddaniem do użytku podlegają narzędzia miernicze rodzajów, wymienionych w § 1, oraz przepływomierze (wodomierze) wodociągowe. Do uzyskania legalizacji obowiązana jest osoba lub zakład, który dokonał naprawy.

Od obowiązku, ustalonego w ustępie 1 paragrafu niniejszego, władze legalizacyjne mogą zwalniać poszczególne naprawione narzędzia miernicze, jeżeli uznają, że piśmienne oświadczenie właściciela narzędzia, iż nie jest ono stosowane lub przechowywane w warunkach i okolicznościach, przewidzianych w art. 14 dekretu o miarach z dnia 8 lutego 1919 r. (Dz. U. R. P. z 1928 r. Nr. 72, poz. 661), odpowiada rzeczywistości.

§ 5. Obowiązkowi legalizowania przed oddaniem do sprzedaży bądź do użytku podlegają również narzędzia miernicze rodzajów, wymienionych w § 1, sprowadzone z zagranicy przez sprzedawców i pośredników w sprzedaży tych narzędzi.

§ 6. Narzędzia miernicze, o których mowa w § 5, tych rodzajów, których legalizacja w myśl właściwych przepisów odbywa się nie na miejscu ich ustawienia lub stałego używania, powinny być zgłoszone przez importera do legalizacji w ciągu 14 dni od dnia otrzymania ich z zagranicy i mogą być oddane do sprzedaży dopiero po ich zalegalizowaniu. Przechowywać na sprzedaż i sprzedawać takie narzędzia miernicze wolno tylko z nienaruszoną cechą legalizacyjną, choćby z taką, której ważność wygasła.

Jeżeli importerskim narzędzi mierniczych jest przedstawiciel w Polsce tej fabryki zagranicznej, która te narzędzia wyrabia, wówczas zamiast wyżej wymienionego 14-dniowego terminu służy mu termin sześciotygodniowy; jeżeli jednak dana fabryka zagraniczna posiada w Polsce więcej niż jednego przedstawiciela, to prawo korzystania z ulgowego terminu służy tylko jednemu z nich.

§ 7. Narzędzia miernicze, o których mowa w § 5, tych rodzajów, których legalizacja w myśl właściwych przepisów odbywa się na miejscu ich ustawienia lub stałego używania, powinny być zalegalizowane przed oddaniem ich do użytku, przyczem do uzyskania ich legalizacji obowiązany jest dostawca (importer). Przechowywać na sprzedaż takie narzędzia miernicze wolno tylko legalne w rozumieniu art. 11 dekretu o miarach z dnia 8 lutego 1919 r. (Dz. U. R. P. z 1928 r. Nr. 72, poz. 661).

§ 8. Przepływomierze (wodomierze) wodociągowe wolno przechowywać na sprzedaż i

sprzedawać bez ich legalizacji, lecz tylko legalne w rozumieniu art. 11 dekretu o miarach z dnia 8 lutego 1919 r. (Dz. U. R. P. z 1928 r. Nr. 72, poz. 661).

§ 9. Termometry, wyrabiane w kraju oraz sprowadzane z zagranicy, wolno przechowywać na sprzedaż, sprzedawać i oddawać do użytku po naprawie nielegalizowane, lecz tylko takie, które wzorcowane są w legalnej jednostce temperatury (art. 7 dekretu o miarach Dz. U. R. P. z 1928 r. Nr. 72, poz. 661), tj. posiadają tylko skalę stusopniową (Celsjusza).

§ 10. Od obowiązku, ustalonego w §§ 1, 5 i 8 rozporządzenia niniejszego, mogą być zwolnione narzędzia miernicze rodzajów, wymienionych w § 1, których wygląd zewnętrzny wyróżnia się dostatecznie od narzędzi mierniczych, powszechnie stosowanych w obrocie publicznym, lub takie narzędzia miernicze, nie odpowiadające ściśle przepisom o warunkach legalizowania, których przeznaczenie umożliwia zwolnienie tych narzędzi od ich legalizowania. Zwolnienia takie mogą być uzależnione od wypełnienia pewnych warunków.

§ 11. Narzędzia miernicze rodzajów, wymienionych w § 1, mogą być wywożone zagranicę nielegalizowane. Na wypuszczenie z wytwórni nielegalizowanych narzędzi mierniczych wytwórca obowiązany jest uzyskać zezwolenia właściwego Naczelnika Okręgu Legalizacji Narzędzi Mierniczych. Wydanie takiego zezwolenia uzależnione jest od udowodnienia przez wytwórcę, iż narzędzia miernicze istotnie przeznaczone są na wywóz zagranicę. Po wysłaniu nielegalizowanych narzędzi mierniczych zagranicę wytwórca obowiązany jest w ciągu 14 dni przedstawić władzy, która wymienione wyżej zezwolenie wydała, dokumenty, stwierdzające dokonanie wywozu.

§ 12. Termometry, nie odpowiadające postanowieniom § 9 rozporządzenia niniejszego a opłombowane przez urząd miar przed dniem 1 stycznia 1933 r., mogą być przez sprzedawców przechowywane na sprzedaż i sprzedawane do dnia 30 czerwca 1935 r.

§ 13. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia. Jednocześnie traci moc obowiązującą rozporządzenie Ministra Przemysłu i Handlu z dnia 22 lipca 1932 r. o wprowadzeniu obowiązku legalizacji nowych, naprawianych i sprowadzanych z zagranicy narzędzi mierniczych niektórych rodzajów przed przeznaczeniem ich do sprzedaży lub oddaniem do użytku (Dz. U. R. P. Nr. 68, poz. 628) ze zmianami, wprowadzonymi rozporządzeniami Ministra Przemysłu i Handlu z dnia 12 kwietnia 1933 r. (Dz. U. R. P. Nr. 32, poz. 283), z dnia 20 września 1933 r. (Dz. U. R. P. Nr. 71, poz. 528) i z dnia 13 grudnia 1933 r. (Dz. U. R. P. Nr. 100, poz. 768).

Minister Przemysłu i Handlu: n

H. Floyar-Rajchman.

(Dz. U. R. P. Nr. 16/35 poz. 244.)

Adres redakcji i administracji „Orędownika Powiatowego powiatu chojnickiego”: Wydział Powiatowy Chojnicki, Chojnice, tel. 99

Prenumerata: za rok 8,— zł, za kwartał 2,— zł. Cena niniejszego numeru 15 groszy.

Członkami drukarni „Dziennika Pomorskiego” Chojnice

Cena ogłoszeń: wiersz jednolamowy 50 gr.